

Udtalelser. Han opfattede saaledes en Udtalelse af mig paa den Maade, at jeg mente, at naar vi Konservative ønskede, at det socialdemokratiske Ministerium skulde gaa, saa burde det gaa. Hvis den højtærede Statsminister, som altsaa ikke har fundet Tid dertil og maaske ej heller har haft nogen Interesse derfor, blot i nogen Grad havde fulgt de Udtalelser, som jeg er fremkommet med, vilde han vide, at netop jeg afgjort stiller mig paa det Standpunkt, at man i høj Grad maa regne med Folketingsflertallet, og hvad det nu en Gang mener. Han maa deraf uden at være isynderlig Grad begavet ud over almindelig menneskelig Begavelse kunne slutte, at jeg selvfølgelig ikke paa nogen Maade er af den Mening, at et Mindretal kan afskaffe et Ministerium, men jeg erkender gerne, at jeg haaber, at dette Mindretal inden saa meget længe skal forandre sig til et Flertal. Ved Finanslovsforslagets første Behandling fremsatte jeg en Udtalelse om, at jeg betragtede dette Ministerium som en Ulykke. Den højtærede Statsminister, som altsaa ikke har Tid til at læse lange Udviklinger, synes derimod at have Tid til at gøre Ordene længere, end de er, idet den højtærede Statsminister laver det i Dag om til Landsulykke. Nu er jo den højtærede Minister ikke stærk i Nuancering — naar han taler, er det nærmest som Forhammerens Svingning ustandselig —, men jeg maa hævde, at paa Ordene Ulykke og Landsulykke er der en ikke ringe Forskel, og jeg brugte altsaa Vendingen Ulykke. Jeg motiverede, hvorfor jeg mente, at Ministeriet i dette Øjeblik — og jeg vil gerne understrege, hvad jeg ogsaa den Gang understregede: for Tiden — var en Ulykke, og det var efter min Opfattelse en Ulykke — og denne Sag har efter min Mening i høj Grad Forbindelse med det Forslag, som her ligger for —, fordi jeg troede, og til en vis Grad tror endnu — jeg maa sige: glædeligvis kun til en vis Grad tror endnu —, at det socialdemokratiske Ministerium staaende overfor at maatte stille Krav til den almindelige Mand og Kvinde vilde vige tilbage derfor; jeg byggede denne min Antagelse paa hele den Form for Valgkampagnen, som det socialdemokratiske Parti valgte, gaaende ud paa, at dette at røre ved noget efter mine Begreber saa ligegyldigt som Svesker og Rosiner var i den Grad at belaste den almindelige Mands almindelige Nydelsesmidler, at det paa ingen Maade kunde tillades. Det forekommer mig, at naar Regeringen kan docere en saadan Lære og har bygget sin, om jeg saa maa sige, Valgsejr op netop paa Løftet om ikke at stille Krav

til den almindelige Mand og Kvinde, tør man ikke gøre sig store Forhaabninger om, at den i en Situation, hvor det efter min bedste Overbevisning er nødvendigt at stille Krav ogsaa til den almindelige Mand og Kvinde, vil være med dertil. Ud fra den Betragtning var det, at jeg udtalte, at jeg betragtede det som en Ulykke, at man havde faaet en socialdemokratisk Regering. I sin Forelæggelsestale fremsatte imidlertid den højtærede Statsminister en Udtalelse, som — det maa jeg tilstaa — jeg lægger ikke ringe Vægt paa som en Kærne, hvoraf der maaske kan komme noget godt. Men jeg maa paa den anden Side desværre sige, at efter de Udtalelser, som vi for nylig hørte af den højtærede Finansminister, er jeg bange for, at det er en Kærne, som ikke vil vise Evne til at gro. Den Udtalelse, som den højtærede Statsminister fremsatte, og som jeg altsaa lægger ikke ringe Vægt paa, findes i Tidenden Sp. 1853, og det Stykke, jeg altsaa hæftede mig ved, lyder saaledes: „Denne Ydelse vil have den gavnlige Virkning, at den ved at ramme alle ogsaa rammer Købekraften over det hele.“ Dermed er i Virkeligheden sagt det, hvorpaa jeg lægger Vægt; thi i Kraft af denne Udtalelse maa jeg mene, at Socialdemokratiet er gaaet over til det Standpunkt, som det konservative Folkeparti og Venstre forud for sidste Valg hver paa sin Side kæmpede for, og som var det, at for at bringe Orden i vor Handelsbalance var det nødvendigt, at Forbruget sattes ned, og dette mente begge Partier burde ske ved, at Købekraften — som jeg formoder maa være det samme som Købeevnen; efter den Sammenstilling, hvori det findes, kan jeg i hvert Fald ikke faa fornuftig Mening i det, hvis det ikke er det samme, der menes — formindskes. Jeg sagde før, at jeg muligen kunde komme i den glædelige Situation at maatte erkende, at min Betragtning af Socialdemokratiet som en Ulykke skulde vise sig at være et Fejlsyn fra min Side, Fremtiden vil vise, om den pessimistiske Optattelse, jeg havde da, eller den lidt mere optimistiske, jeg har i Øjeblikket, er den rette.

Efter disse indledende Bemærkninger skal jeg fremsætte nogle faa Udtalelser om Lovforslaget. Ligesom mit Partis ærede Ordfører maa jeg mene, at saaledes som Lovforslaget er bygget, er det i Virkeligheden Egaliseringsfonden om igen uden synderlig Forandring. Da Lovforslaget om Egaliseringsfonden i sin Tid var til Behandling, udtalte jeg paa egne Vegne, ligesom jeg i dette Øjeblik udtaler mig paa egne Vegne, at jeg gav Egaliseringsfondlovsfor-